

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 19.379 van 27 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 18 september 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 18 augustus 2008 houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en van advocaat M. CLAES loco advocaat K. VERSTREPEN en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn.

Op 19 maart 2008 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging.

Op 18 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(...)

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Overeenkomstig art. 40bis, 4° van de wet van 15.12.1980 kan als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd: een bloedverwant in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner, die ten hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. In casu wordt de aanvraag voor de verblijfskaart gedaan in functie van een minderjarig kind die de nationaliteit van een EU-lidstaat draagt. Dit kind zelf kan onmogelijk de ouder ten laste hebben, gezien het nergens bewijst over bestaansmiddelen te beschikken en deze, gezien zijn/haar minderjarige leeftijd ook moeilijk kan verwerven uit enige economische activiteiten overeenkomstig art. 40§4 van diezelfde wet. Bovendien vroeg dit kind zelf de aanvraag van verklaring tot inschrijving aan in functie van een derde persoon. Het is niet mogelijk een aanvraag te doen, in functie van iemand die zelf de aanvraag doet als familielid.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker meent dat hij overeenkomstig van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet recht heeft op gezinshereniging met zijn partner van Nederlandse nationaliteit, dat alle voorwaarden hiertoe immers vervuld zijn. Verzoeker stelt dat hij zijn identiteit kan bewijzen, evenals zijn partnerschap met zijn vriendin van Nederlandse nationaliteit, dat bovendien uit hun relatie een kind werd geboren. Dat verder beide partners ouder zijn dan 21 jaar, ze ongehuwd zijn, geen relatie hebben met een andere persoon en dat ze samenwonen. Verzoeker stelt dan ook niet te begrijpen waarom zijn aanvraag werd afgewezen op basis van artikel 40bis, 4° van de Vreemdelingenwet. Hij poneert dat het duidelijk is dat hij zijn aanvraag indiende op basis van de duurzame relatie die hij heeft met zijn partner van Nederlandse nationaliteit, en niet op basis van de bloedverwantschap die hij heeft met zijn kind van Nederlandse nationaliteit.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit de aanvraag tot vestiging van 19 maart 2008, blijkt dat verzoeker een aanvraag indiende als vader van C.B.S., een minderjarige van Nederlandse nationaliteit, en niet als partner van zijn Nederlandse vriendin. Bijgevolg kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op de bepalingen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kritiek mist feitelijke en juridische grondslag.

Waar verzoeker van mening is dat hij de voorwaarden vervult van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, kan verzoeker vooralsnog een aanvraag tot vestiging indienen op grond van voornoemd artikel.

Het eerste middel is onontvankelijk.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 3.1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Verzoeker is van mening dat hij en zijn gezin overeenkomstig deze bepalingen recht hebben op een gezinsleven, dat hij bovendien recht heeft op verblijf in België op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker wordt hem door de

bestreden beslissing het recht op een gezinsleven ontzegt en betekent dat dan ook een zeer zware inmenging in zijn persoonlijk en sociaal leven, dat niet evenredig is met de doelstelling, dat om die reden artikel 8 van het EVRM geschonden is. Dat om diezelfde reden de bestreden beslissing artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag schendt, volgens hetwelk bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechtelijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen. Verzoeker is dan ook van mening dat om de reden dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat de verweerder deze elementen heeft afgewogen tegenover het doel van de bestreden beslissing, de beslissing eveneens artikel 63 van de Vreemdelingenwet betreffende de afdoende motivering schendt.

Waar verzoeker opnieuw stelt dat hij recht heeft op verblijf in België op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad op wat dienaangaande reeds uiteengezet werd naar aanleiding van het eerste middel.

Betreffende de schending van artikel 8 van het EVRM is verzoeker aldus van mening, dat hem het recht op een gezinsleven wordt ontzegt en dat dit een inmenging is in zijn persoonlijk leven en dat dit niet evenredig is met de doelstelling. Verzoeker meent dan ook dat de motiveringsplicht geschonden is daar uit de bestreden beslissing niet blijkt als zou er een afweging gebeurd zijn.

Waar verzoeker een motiveringsplicht afleidt uit artikel 63 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verzoeker waarschijnlijk doelt op artikel 62 van de Vreemdelingenwet, vermits artikel 63 geen uitstaans heeft met de motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker lijkt van mening te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat. Bovendien lijkt verzoeker eveneens van mening dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets (afweging) heeft gedaan. Noch het hiervoor aangehaalde artikel 63 (bedoeld: artikel 62) van de Vreemdelingenwet, noch het door verzoeker aangevoerde artikel 8 van het EVRM omvatten evenwel een dergelijke motiveringsplicht, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Tevens is verzoeker van oordeel dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald een document betreffende inlichtingen getrokken uit de geboorteakte van de stad Antwerpen neergelegd ter gelegenheid van de aanvraag tot vestiging, blijkt dat verzoeker een kind heeft met mevrouw K.S. en dat hij en mevrouw K.S. op hetzelfde adres wonen.

Aangenomen dat verzoeker, de moeder van het kind en het minderjarig kind als 'gezin' kunnen beschouwd worden in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient artikel 8, 2de lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, 2de lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer vastgesteld te worden dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, 2de lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

In casu werd een aanvraag tot vestiging ingediend. Verzoeker heeft een aanvraag tot vestiging ingediend in functie van zijn kind dat de Nederlandse nationaliteit heeft. De bestreden beslissing motiveert terecht dat hij niet ten laste is van zijn kind en aldus niet voldoet aan de voorwaarden om een verblijfsrecht erkend te zien op grond van artikel 40bis, 4° van de Vreemdelingenwet. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Verzoeker is onderworpen aan artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en diende aldus aan te tonen dat hij ten laste is van zijn minderjarig kind, wat hij, zoals blijkt uit de bestreden beslissing en wat niet betwist wordt door verzoeker ter gelegenheid van onderhavige procedure, naliet te doen. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het gezinsleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (RvS 30 april 2004, nr.130.936). Artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet staan het recht op gezinsleven geenszins in de weg, maar hebben precies tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend.

Gezien verzoeker een aanvraag tot vestiging indiende, met de bedoeling om zijn verblijfstoestand te regulariseren, dient in het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, in alle redelijkheid te worden besloten dat zelfs indien er van een inmenging in zijn gezinsleven sprake zou zijn, deze in casu niet als onrechtmatig kan worden beschouwd.

Daargelaten de vraag of verzoeker een belang heeft bij het invoeren van de schending van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat de vordering niet namens het kind werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131) merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat het artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren. Het middel, in zoverre het de vermeende schending van artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag betreft, is onontvankelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Wat de aangevoerde schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur betreft, stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoeker verwijst in zeer algemene bewoordingen naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zonder te preciseren welk principe van behoorlijk bestuur werd geschonden. Het is niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Aldus kan de aangebrachte uiteenzetting niet als ontvankelijk middel worden gezien.

Het derde middel is onontvankelijk.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motivering vervat in artikel 63 (verzoeker bedoelt allicht artikel 62 van de Vreemdelingenwet) van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Na een theoretische uiteenzetting aangaande de materiële motiveringsplicht, stelt verzoeker dat het duidelijk is dat hij in aanmerking komt voor de vestiging op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat de verweerder, door de aanvraag van verzoeker te behandelen op basis van artikel 40bis, 4° van de Vreemdelingenwet, niet uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens en mocht dit wel het geval geweest zijn, dan heeft de verweerder deze geenszins correct beoordeeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december, nr. 113.439). In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag met name artikel 40bis, 4° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat zijn kind hem niet ten laste heeft. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing citeert en bespreekt en ze aldus kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt werd. Het middel wordt verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Zoals reeds uiteengezet naar aanleiding van het eerste middel, blijkt uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit de aanvraag tot vestiging van 19 maart 2008, dat verzoeker een aanvraag indiende als vader van C.B.S., een minderjarige van Nederlandse nationaliteit, en niet als partner van zijn Nederlandse vriendin. Bijgevolg is de verweerder, in

tegenstelling tot wat verzoeker meent, wel degelijk uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Waar verzoeker nog stelt dat deze in dat geval geenszins correct werden beoordeeld, verduidelijkt hij niet waarom deze niet correct werden beoordeeld. Het is niet aan de Raad om uit deze uiteenzetting een middel te distilleren en te gokken waarom verzoeker van mening is dat de feitelijke gegevens niet correct werden beoordeeld.

Waar verzoeker van mening is dat hij de voorwaarden vervult van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, kan verzoeker vooralsnog een aanvraag tot vestiging indienen op grond van voornoemd artikel.

Het vierde middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoeker heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven en twintig november tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.